

Aleksej Pechov
MANTIKOROS ŽENKLAS
ANTRA KNYGA
Fantastinis romanas

GERIAUSIAS METŲ FANTASY ROMANAS RUSIJOJE!

Akivaizdžiausia Bažnyčios tarnams
Išganytojo suteikta magija. Tačiau
egzistuoja nelegali, bet irgi veiksminga
Gundytojo magija, kurią valdo
paslaptieji eretikai. Negana to, visas
kortas maišo keista Juodojo žemyno
magija, kuri yra visiškai svetima Targero
žmonių mentalitetui. Kaip išpainioti šį
sudėtingą mįslių bei problemų raizginį?
Kaip išlikti gyvam pasaulyje, kurį valdo
net trys skirtingos magijos rūšys?

Iš rusų kalbos vertė NIDA JAKUBAUSKAITĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
384 tomas. Serija įkurta 1990m.

Алексей Пехов - ПОД ЗНАКОМ МАНИКОРЫ
Москва, Армада, 2006

Copyright © by Aleksej Pechov, 2006

Cover art copyright © Keith Parkinson, 2000

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2006
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Antras skyrius

Si pede in viperae tectum incidis, dic paucissima, secum citius age, move te autem vitissime.¹

Ioannus Tecius. Artifex ferro pugnandi

Miesto gatvėse siautėjančios šventės nebuvo nei girdėt, nei matyt. Tą rytą Fernanas atsikėlė vėlai. Iki susitikimo su kardinolu laiko jau beveik visai nebeliko ir reikėjo paskubėti. Senjoras de Souza atsikėlė iš lovos ir susiraukė nuo galvos skausmo. Pasijuto taip, lyg per jo kūną visą mėnesį būtų jodinėjęs sunkiosios kavalerijos pulkas.

Vakar... ar šiandien? Taip. Šiąnakt Fernanas leido sau neregėtą prabangą ir neregėtą kvailystę. Tokių dalykų markizas sau neleisdavo jau labai seniai. Jis paprasčiausiai ir kuo banaliausiai prisigėrė, o Rijna net nemanė jam

¹ Jeigu tavo koja pataikė į gyvačių lizdą, kalbėk mažai, mąstyk greitai, o judėk dar greičiau.

trukdyti. Maža to, ji palaikė jam kompaniją ir per valandą jiedu ištuštino du butelius raudono 1532 metų derliaus "Lizbonos" vyno. Fernaną partiesęs alkoholis Rijnai jokios žalos beveik nepadarė. "Mėnulio krokodile" lamijai kartais tekdavo prisilakti kur kas prastesnių dalykų negu brangus geriausios rūšies vynas iš vakarinių Targero sričių. Todėl nieko nuostabaus, kad kapitonei Rijnai galvos neskaudėjo - ji seniai jau buvo atsikėlusį ir dirbo savo darbus.

Fernanas žvilgtelėjo pro langą iš po pusiau primerktų vokų ir skaudžiai susiraukė, kai saulės spindulys kaip ietis smigo jam tiesiai į akį. Dabar senjorui de Souzai rūpėjo du dalykai: visų pirma - ar labai prastai jis atrodo? Ir - kaip jis pateko į miegamąjį, jeigu gėrė jiedu su žmona pirmame aukšte, virtuvėje, prie vyno rūšio?

"Kaip, Gundytojas mane griebtų?!"

Gundytojas visus atsakymus atsiuntė tučtuojau. Durys prasivėrė ir pro jas tyliai įėjo Abomis. Tarno akys žvelgė priekaištingai.

- Jūs atrodote prastai, talela.

Fernanas norėjo supyksti, bet jėgų barniams nebuvo.

- Ar tu mane čia atnešei?

- Taip. Taleli liepė.

Štai ir atsakymas į antrąjį klausimą.

- Imkit. Jums reikia išgerti.

Tarnas ištiesė jam taurę. Pačiame dugne buvo įpilta kažko, panašaus į skystą dumblą.

- Kas čia? - niūriai pasidomėjo senjoras de Souza, nusprendęs, kad *šito* tikrai negers jokiomis aplinkybėmis.

- Vaistai. Jie išvarys piktus loa. Aš pats padariau.

- Šito aš ir bijojau, - sumurmėjo Fernanas, bet taurę vis dėlto paėmė.

Dėbtelėjo dar kartą. Pasukiojo rankoje. Galva užė. Jėgų priešintis nebuvo. Be to, tokios būklės stoti į kovą su Chosė Pablu de Santuzzio tiesiog neįmanoma. Senasis Grifas sukramtys jį po kaulėlių ir net nesiraukydamas.

“Basiliskas” atsargiai pauostė taurę. Keista. Įtartinas skystis neturėjo jokio kvapo.

- Iš ko tu virei šitą šlykštynę?

- Žolė...

- Ir?.. - Fernanas pajuto klastą.

- Jums geriau nežinoti, talela, - akimirką padvejojęs sudundeno juodasis gigantas. - Čia

mano krašto receptas. Taip daro Lietaus šventyklos žynės.

- Gerai tu sakai... aš nenoriu žinoti, kiek žiurkių kailiukų tu sutrynei į šitą sriubą...

Abomis nieko nepasakė, bet buvo matyti, kad jam toks komentaras nepatiko. Fernanas dar kartą pažiūrėjo į rudą tyrelę ir, galų gale pasiryžęs, užsivertė stiklinę.

Vienu mauku nuryti nepasisekė. Tyrė taurės sienelėmis slinko lėtai ir nuo to atrodė dar panašesnė į skystą dumblą. Skonio vaistas, dėkui išganytojui, neturėjo, kaip ir kvapo. Bet jo poveikis pasireiškė akimirksniu - galvos skausmą ir visas pagirias kaip ranka nuėmė. Fernanas pasijuto lyg naujai gimęs.

“Jeigu aš kada nors mesiu tarnybą, jeigu liksiu plikas ir basas elgeta, tai turėsiu puikų šansą praturtėti, - eidamas praustis pagalvojo senjoras de Souza. - Aš pardavinėsiu Abomio vaistus”.

- Ar matei mano žmoną?

- Taleli kambaryje, kur daug veidrodžių. Žmogus atėjo.

Fernanas nusikeikė. Jis buvo visiškai pamiršęs, kad šiandien turėjo ateiti meistras Pitas. Tūkstantis Gundytojo demonų! Tiek to! Senjo-

ras de Souza tikėjosi, kad Rijna rado, kuo užimti fechtavimo mokytoją.

Fernanas keikė save dar ir už tai, kad taip beprotiškai prisigėrė kaip paskutinis bailys. Feldmaršalo mirtis jį sukrėtė. Žmogus, kurį visi didikai gerbė nepaisydami savo politinių pažiūrų. Žmogus, iškovojęs Targerui daugybę pergalių. Žmogus didvyris. Žmogus legenda - mirė tokia keista ir netikėta mirtimi. Bauginančiai keista. Kariškiai iš gyvenimo taip nesitraukia. Kulka į kaktą, kinžalas į širdį... bet tikrai ne šuolis nuo stogo. Tai buvo ne pagal taisykles. Ir niekas nežinojo, kas privertė Neļpo hercogą žengti tokį Bažnyčios smerkiamą žingsnį. Taip, pastaruoju metu feldmaršalas elgėsi keistai, bet tai juk dar ne priežastis šokti nuo stogo, ar ne? Šiąnakt Targerai daug prarado. Pusę savo būsimų pergalių. Dabar nežinia, kas taps armijos feldmaršalu - viskas priklausys nuo karaliaus sprendimo. Sprendimas bus reikšmingas, nes Jo Didenybės įsakymas dėl naujojo maršalo paskyrimo nulems arba Tagero krachą, arba klestėjimą. Apie sostą jau net kalbėti neverta. Jeigu armijai stos vadovauti tas, kas turi simpatijų de Fonskoms... Jo Didenybė, net ir palaikomas visų ištikimų didikų, soste ilgai neišsėdės. Su armi-

ja nepasiginčysi, net būdamas triskart karalium.

Tikroji de Oliveiros mirties priežastis bus, žinoma, slepiama kuo ilgiau. Nereikia priešams žinoti, kokia mirtimi miršta šlovingiausi karvedžiai. Apie feldmaršalo mirtį žinojo tik liudininkai ir labai siauras žmonių ratas. Bent jau dauguma rūmuose buvusių svečių taip nieko ir nesužinojo, o šventė tęsėsi lyg nieko nebūtų įvykę. Viso kito jums, ponai bajorai, žinoti nereikia. Feldmaršalas mirė nuo senatvės, ir taškas. Senjoras de Bragarė laiku suėmė viską į savo rankas, o kai darbo imasi kontržvalgyba, tai ji net dramblių sugebės paslėpti adatos skylutėje.

Fernanas nusiprausė, apsirengė. Jo Aukščiausioji Šventenybė labai nemėgsta frantų, todėl - jokios prabangos, bet ir kuklintis neverta. Tiks juodi marškiniai, odinė liemenė ir juodos labai plonos, meistriškai išdirbtos odos kelnės. Surduto Fernanas nusprendė nesivilkti - per karšta. Kostiumas išėjo gal trupučiuką ir gedulingas, bet visai oficialus, neprikibsi. Beje, visas gedulingumas dingo, kai Fernanas pasirišo ant kaklo ryškią raudoną skarelę. Tokia detalė visai netiko prie kitų drabužių, bet šiandien tokiomis skarelėmis pasipuoš visi

miestiečiai. Senjoras de Souza nesiruošė laukti šventės tradicijų. Pasižiūrėjęs į veidrodį, jis liko patenkintas rezultatu ir nuėjo į fechtavimo salę.

Ir, žinoma, pakeliui išganytojas jį suvedė su Liučita. Gailiaširdė tarnaitė bandė pamaitinti savo poną, bet pusryčių Fernanas apdairiai atsisakė. Net po stebuklingųjų Abomio vaistų "basiliskui" vis dar buvo negera ir apie jokią valgymą negalėjo būti nė kalbos. Neleisdamas Liučitai vėl įsirypuoti dėl prastos senjoro mitybos, Fernanas paklausė, ar jo laiškas jau pristatytas. Paaiškėjo, kad taip. Dar ankstų rytą kurjeris nunešė jį į laikiną senjoro de Turseko būstą. Ir senjoras paprašė perduoti žodžiu, kad jis atvyks ten, kur pageidauja senjoras de Souza. Fernanas patenkintas linktelėjo. Puiku! Migelis sutiko pabūti jo sekundantu. Žinoma, kirasyro galima buvo paprašyti ir daugiau, tas kažin ar būtų atsisakęs, bet Fernanas neturėjo įpročio kelti draugams rūpesčių. Kam kiršinti Migelį su Losso vikontu?

Teliko rasti trečią rytdienos pokalbio dalyvį. Senjoras de Souza jau buvo numatęs vieną žmogų, bet į tokias linksmybes nusprendė jį pakviesti tik po pokalbio su kardinolu. Eidamas koridoriumi, Fernanas vis labiau niukėsi.

Atvirai pasakius, jis jau gailėjosi, kad sutiko priimti de Armungo pagalbą. De Kajelas geras karys. Labai geras. Jis kovėsi mažiausiai dešimtyje dvikovų ir beveik visi jo priešininkai iškeliavo pas Išganytoją. Aukštaūgis galiūnas prieš menką juokdarį. De Kajelas buvo pusantro karto sunkesnis ir stambesnis už de Armungą, o špaga mosikuodavo tikrai ne kaip kastuvu. Rūmų kvailys šansų turės nedaug... Nebent jis slėptų rankovėje kelis kozirius arba būtų neprilygstamas fechtuotojas. Fernanas leido juokdariui dalyvauti kovoje manydamas, kad tas turi teisę atkeršyti už patirtą pažeminimą. De Kajelas išdrįso sulaužyti visas rašytas ir nerašytas taisykles. Nesvarbu, kad de Armungas - juokdarys. Bajoro teisių iš jo niekas neatėmė ir jeigu kam nors užteko kvailumo taip su juo pasielgti, tai toks akiplėša turi būti nubaustas. Beliko tikėtis, kad Sezarui Silvai pasiseks ir de Kajelas sumokės už savo niekingą poelgį.

Fernanas dar iš tolo išgirdo įnirtingą špagų žvangėjimą. Šyptelėjo. Rijna ir meistras Pitas, matyt, linksminasi iš širdies. Įžengęs į salę, senjoras de Souza turėjo tučtuojau prisiploti prie sienos. Rijna ir fechtavimo mokytojas, abu apsivilkę fechtavimo kostiumais, su odinėmis

kirasomis ir kaukėmis vaikė vienas kitą po sa-
lę, versdami mokomąsias rapyras mirgėti žai-
bų greitumu. Tik patirtis leido Fernanui su-
prasti, kas čia vyksta. Tokiu tempu dvikova
ilgai trukti negalėjo ir, nepaisant viso meist-
riškumo, Pitas nepajėgė sulaukyti greitosios
Rijnos, nors jis buvo ginkluotas rapyra ir daga,
o niekada antrojo ginklo nepripažinusi Rijna
turėjo tik rapyrą. Posūkis, gynyba, ataka. Daga
atmuša kirtį. Greitas išpuolis. Lamijos rapyra
blykstelėjo virš ireniečio ginklo ir dūrė tiesiai į
patį jo akutės vidurį.

- Bravo! - suriko tas iš susijaudinimo pradė-
damas kalbėti savo gimtąja kalba. - Bravo,
senjora!

Maestro Pitas nusiplėšė kaukę. Įraudęs jo
veidas blizgėjo nuo prakaito ir švytėjo iš
džiaugsmo.

- Jūs sąžiningai užsidirbote penkis etudus!

- Rezultatas: šeši - du, jeigu neklystu! Pralo-
šinėjat, meistre.

- Jums pralaimėti negėda. - Irenietis nusilen-
kė. - Tai tikra palaima. Kaip jūs tą sugebėjot?!
Aš iki šiol nesuprantu... Tiesus dūris į veidą po
antros gynybos su priešininko rapyros apsuki-
mu ir ataka... Toks derinys neįmanomas!

- Žmonėms. - Rijna taip pat nusiėmė kaukė ir, padėjusi ją ant stalo šalia špagos, nusišluostė veidą drėgnu rankšluosčiu. - Mano gentis juda truputį greičiau, todėl tokie triukai prieš žmones padeda. Kontrataikai tinkamo plyšio jūsų akys nespėja pamatyti. Be to, jeigu truputį pasuksit riešą, rapyra pati eis į taikinį. Labas rytas, senjore!

- Labas rytas, senjore, - pasisveikino irenietis. Jeigu lamija tik apsimetinėjo, kad nepastebėsi Fernano, tai meistras Pitas tikrai tik dabar jį pamatė.

- Labas rytas, meistre Pitai, prašau man atleisti, kad negalėjau prie jūsų prisidėti.

- Nieko baisaus. Se... Rijna rado, kuo mane užimti, ir aš gavau porą vertingų pamokų.

- Jūs ruošiatės tęsti?

Irenietis klausiamai žvilgtelėjo į lamiją. Ta linktelėjo.

- Jeigu jūs neprieštarausit, senjore.

- O ne! Aš šiandien, deja, negalėsiu prie jūsų prisidėti. Iki kito karto, meistre.

- Geros dienos, senjore.

Rijna priėjo prie Fernano ir Pitas mandagiai nisisuko. Dar niekas nediršo apkaltinti irenietčių netaktiškumu.

Šlapios sruogos prilipo lamijai prie kaktos, žaliose akyse žybčiojo pašaiptos kibirkštėlės. Fernanas visa oda pajuto nuo jos kūno sklindantį karštį. O ir silpnas, vos juntamas kvėpalų aromatas... jaudino. Senjorui de Souzai sunkiai pavyko susivaldyti ir neapkabinti žmonos. Ji pastebėjo jo vidinę kovą ir tyčia, erzindama gundomai šyptelėjo.

- Kaip savijauta, senjore?

Fernanas gaižiai susiraukė. Ji tyliai sukikeno, prisiglaudė visu kūnu prie jo, pabučiavo ir atsi-traukusi paklausė jau savo įprastu, kasdieniu balsu:

- Maestro! Pratęsim?!

Fechtavimo mokytojas leido sau atsisukti:

- Žinoma, senjora.

- Sėkmės, Ferai, - atsisveikindama palinkėjo Rijna.

- Man jos prireiks. - Jis kreivai šyptelėjo. - Maestro Pitai! Rytoj aš turėsiu truputį šneketlėti su kilmingais ponais. Ar nenorėtumėt tapti mano patikėtiniu?

- Man bus didelė garbė. - Irenietis jeigu ir nustebo, tai niekaip savo jausmų neparodė. - Kur ir kada?

- Manau, žmona jums viską paaiškins.

- Aš būtinai ateisiu.

Fernanas linktelėjo. Viskas klostėsi kuo puikiausiai. Patikėtiniai turėjo tik vieną pareigą: jeigu jų globotinis būdavo taip rimtai sužeistas, kad pats negalėdavo nei nutraukti dvikovos, nei paprašyti pasigailėjimo, tą už jį padarydavo patikėtinis. O fechtavimo mokytojas gerai išmanė ne tik taurų kovos meną, bet ir mediciną. Geras gydytojas tokiuose reikaluose visada pravers.

- Abomi, tu turėsi palaukti manęs čia, - pasakė Fernanas, stabdydamas Snaigę.

- Kaip aš jus saugosiu, jeigu būsiu taip toli? - naiviai pasipiktino tarnas.

- Man joks pavojus negresia.

- Kur Briano kraujo broliai, ten visada pavojinga. Jie blogi žmonės.

- Gerų žmonių iš viso nebūna. Blogų irgi. Tiesiog kiekvienas iš visų jėgų siekia savo tikslų ir gina savo interesus. Ir jeigu jo interesai sutampa su tavo interesais, jis geras. Jeigu ne - blogas. Man nepatinka Briano kraujo broliai, jie daro daug tokių dalykų, apie kuriuos net Išganytojui geriau nežinoti. Bet ir gerų darbų jie padarė ne mažiau....

